

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/61/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118203698
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8118203698.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobkyne: X. A., S.. X.X.XXXX, M. H. XXX, zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66 p r o t i žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35807598, o primerané finančné zadostučinenie takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi 184,97 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

Strany n e m a j ú nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa žalobou zo dňa 9.4.2018 sa domáhala priznania primeraného finančného zadostučinenia vo výške 322 Eur podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. s poukazom na to, že ako spotrebiteľka bola úspešná v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 10C/103/2016 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnej podmienky vo vzťahu k administratívne poplatku. Citovala pritom časť odôvodnenia príslušného rozsudku a poukázala na sankčnú a relutárnu funkciu primeraného finančného zadostučinenia.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. V písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že potrebné je zohľadniť nielen úspešnosť účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadostučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách a to len v prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Zohľadnené by malo byť aj to, že sama žalobkyňa konala v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, nemá k ním žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Zároveň podpisom zmluvy prehlásila, že zmluvu si prečítala, uzatvorila ju vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Žalovaný poukázal aj na skutočnosť, že so žalobkyňou uzavrel celkovo 14 zmlúv o úvere v priebehu rokov 2008 až 2014. Žalobkyňa si bola vedomá svojich záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv a preto dobrovoľne uhrádzala všetky splátky. dobrovoľné splácanie záväzkov v žiadnom prípade nie je možné kvalifikovať ako nezákonné postihnutie majetku a vlastníctva.

3. V ďalšej časti vyjadrenia žalovaný sa zaoberal charakteristikou priemerného spotrebiteľa v zmysle európskej judikatúry, ktorým sa považuje spotrebiteľ, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov. V dôsledku tejto definície preto nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane žalobkyne, ktorá pri uzavieraní

zmluvy bola dobre informovaná, avšak ľahostajná a takému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu priznaním finančného zadosťučinenia.

4. Žalovaný tiež zdôraznil, že žalobkyňa nepreukázala ani nevysvetlila v čom má primeranosť finančného zadosťučinenia spočívať. Musia byť zohľadnené všetky okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad, teda či žalobkyňa utrpela nejakú morálnu ujmu, prípadne v akom rozsahu. Navyše v tomto prípade ochrana spotrebiteľa bola dovŕšená vydaním rozsudku tunajšieho súdu, ktorým bolo žalobkyni priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia.

5. V závere vyjadrenia žalovaný uviedol, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo-právneho vzťahu. Nesmie slúžiť ani na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Primerané finančné zadosťučinenie nesleduje reparačnú funkciu tak ako je to v prípade náhrady škody. Má sankčnú funkciu, ktorá má trestať, ale súčasne pôsobí preventívne. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia subjektu spravujúcemu sa ľahostajne však nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Zohľadnenie skutočnosti, že práve žalobkyňa žiadala žalovaného 14 krát o úver, ktorý vždy splácala a teda s ohľadom na jej opakované ľahostajné konanie výška uplatneného finančného zadosťučinenia nezodpovedá svojmu účelu, teda pôsobiť preventívne.

6. Na vyjadrenie žalovaného žalobkyňa nereagovala replikou.

7. Žalovaný sa nedostavil na pojednávanie konané dňa 26.9.2018, aj keď predvolanie mu bolo doručené riadne a včas, ale keďže svoju neúčast' písomne ospravedlnil a súhlasil, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti, boli splnené procesné podmienky na uskutočnenie pojednávania s poukazom na § 180 CSP.

8. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, písomným vyjadrením žalovaného, rozsudkom tohto súdu č.k. 10C/103/2016-48 zo dňa 18.5.2017 a zistil tento skutkový stav:

9. V predchádzajúcom súdnom spore vedenom na tomto súde pod sp. zn. 10C/103/2016 bola žalobkyňa úspešná proti žalovanému, ktorého súd zaviazal k vydaniu bezdôvodného obohatenia vo výške 322 Eur s úrokmi z omeškania 5% ročne od 5.10.2016 a zároveň súd určil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.X.XXXX podmienku uvedenú v bode 2 - administratívny poplatok vo výške 184,97 Eur za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou a to rozsudkom tohto súdu č.k. 10C/103/2016-48 zo dňa 18.5.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť vo výroku o vydaní bezdôvodného obohatenia 13.11.2017 a vo výroku o určení neprijateľnej zmluvnej podmienky dňa 13.6.2017.

10. V citovanom rozsudku sa konštatuje, že strany sporu uzavreli dňa XX.X.XXXX formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere pod č. XXXXXXXXXX, ktorou žalovaný ako veriteľ poskytol žalobkyni ako dlžníkovi bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 350 Eur s dohodnutou úrokovou sadzbou 39,15% ročne, čo činí 137,03 Eur a administratívnym poplatkom vo výške 184,97 Eur - administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Celkové náklady spotrebiteľa tak boli vyčíslené na 322 Eur. V zmluve je uvedené RPMN 92% a jeho priemerná hodnota 44,49%. V zmluve nebola zmienka o splátkach, dohoda o nich bola uzavretá na osobitnej listine podpísanej účastníkmi v ten istý deň ako úverová zmluva. Uvedenou dohodou bola zmenená úverová zmluva tak, že žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť žalovanému 672 Eur v 12 mesačných splátkach po 56 Eur počnúc dňom 25.3.2014. V tejto dohode je RPMN už uvedené vo výške 281,64Eur.

11. V spomínanom rozsudku sa ďalej konštatuje, že žalobkyňa celkovo zaplatila žalovanému 672 Eur. Súd pritom dospel k záveru, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýbajú predpoklady použité pre výpočet RPMN a preto úver je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobkyňa teda mala zaplatiť žalovanému len 350 Eur, a keďže zaplatila 672 Eur, rozdiel 322 Eur predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného.

12. Vo vzťahu k administratívne poplatku súd uzavrel, že pri spotrebiteľskom úvere je nevyhnutné, aby poplatky sa platili za skutočné plnenie spotrebiteľa a v jeho záujme. Porovnaním z iných spisov obchodných sporov (všetko v senáte 11C) súd zistil, že výška administratívneho poplatku sa odvíja od výšky úveru, čo v podstate predstavuje úrok. Žalovaný sa tak snažil opticky vyvolať dojem nižšej úrokovej sadzby, tá by v skutočnosti činila cez 50% p.a., čo by násobne prevýšilo priemernú úrokovú sadzbu obdobných úverov. Administratívny poplatok preto vyhodnotil ako zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené závery si osvojil aj súd druhej inštancie, ktorý napadnutý rozsudok Okresného súdu Prešov potvrdil rozsudkom č.k. 25Co/63/2017-65 zo dňa 26.9.2017.

13. Žalobkyňa vo svojej výpovedi potvrdila, že so žalovaným uzatvorila 13 alebo 14 úverových zmlúv, ktoré jej v tom čase vyhovovali, pretože banka jej odmietla úver poskytnúť vzhľadom na jej nízky príjem. V súvislosti s konkrétnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere z roku 2004 uviedla, že v čase jej uzatvorenia vôbec nevedela, čo predstavuje údaj o RPMN a že daný údaj nemal pre ňu žiadny význam. Uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie vysvetlila tým, že cíti ujmu preto, že úver preplatila a že žalovaný ju dostal do tejto situácie. Potvrdila aj to, že suma 322 eur po predchádzajúcom súdnom rozhodnutí jej bola zo strany žalovaného uhradená. Na otázku súdu prehlásila, že celkovo podala 3 žaloby o primerané finančné zadosťučinenie, avšak súd lustráciou spisov na tomto súde zistil, že celkove podala 9 takýchto žalôb. Žalobkyňa sa napokon vyjadrila aj k svojim sociálnym pomerom a uviedla, že v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy bola poberateľkou starobného dôchodku vo výške 281 eur mesačne, v súčasnosti jej príjem predstavuje 343,20 Eur. Je spoluvlastníčkou rodinného domu, v ktorom býva.

14. Je nepochybné, že žalobkyňa pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy so žalovaným mala status spotrebiteľa a že išlo o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka.

15. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

16. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Podľa § 52 ods.4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

19. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka).

20. K tomuto záveru súd dospel logickým a gramatickým výkladom, keďže nemožno pochybovať o tom, že týmito osobitnými predpismi v zmysle citovaného zákonného ustanovenia sú predpisy slúžiace na ochranu spotrebiteľov. Aj právna úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 a násl. Občianskeho zákonníka pôsobí ako osobitný právny predpis (viď. Občiansky zákonník I. autorov Štefček a spol., vydavateľstvo C.H.Beck str. 459). Logicky spomínané porušenie práva či povinnosti musí súvisieť s normami na

ochranu práv spotrebiteľov, veď preto je nárok zakomponovaný do zákona o ochrane spotrebiteľa. Ak by zákonodarca mienil porušenie akéhokoľvek predpisu ako zákonnú podmienku pre úspešné uplatnenie daného nároku, uviedol by to v texte zákonného ustanovenia a použil by inú formuláciu (porušenia práva či povinnosti ustanovenej akýmkoľvek právnym predpisom), ale v zákone jasne vymedzil toto porušenie a nepoužil spomínanú všeobecnú formuláciu.

21. Navyše je potrebné vychádzať aj zo systematického výkladu a v tejto súvislosti posúdiť a vyhodnotiť formuláciu celého ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a vychádzať najmä z jeho prvej vety, v ktorej je jasne uvedené, že spotrebiteľ sa môže proti porušiteľovi jeho práva alebo povinnosti ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa na súde domáhať ochrany svojho práva. Vetu tretiu citovaného zákonného ustanovenia je teda potrebné vykladať aj s ohľadom na znenie tejto prvej vety § 3 ods. 5. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

22. Aj keď súd prvej inštancie zastáva názor, že keďže daný inštitút je satisfakciou pre spotrebiteľa, má slúžiť ako nástroj na odstránenie spôsobenej ujmy spotrebiteľa. To napokon aj vyplýva z dôvodovej správy k citovanému zákonnému ustanoveniu, kde sa uvádza, že finančné zadosťučinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie neplní svoj účel, aby boli nahradené alebo zmiernené následky. Krajský súd v Prešove ako súd druhej inštancie však s týmto názorom nesúhlasí a vo svojich viacerých rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Akceptujúc princíp právnej istoty upravený v článku 2 ods. 2 CSP súd druhej inštancie preto rešpektuje vyslovený právny záver. Keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka bola v predchádzajúcom spore v pozícii žalobkyne úspešná voči žalovanému, pričom jednoznačne boli konštatované porušenia jej práva ako spotrebiteľa, boli splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku.

23. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, tú určuje voľnou úvahou súd. Krajský súd v Prešove v už spomínanom rozhodnutí 17Co/17/2018 uviedol nasledovné: „Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany“.

24. Súd sa domnieva, že významné pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je aj to, o aké vážne porušenie práva spotrebiteľa išlo. V tomto prípade, ako to vyplýva z predchádzajúceho rozsudku, porušenie spočívalo v neuvedení predpokladov použitých pre výpočet RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Niektoré súdy však v minulosti a aj v súčasnosti tolerujú absenciu spomínaných predpokladov a uspokojujú sa, ak je uvedená len výška RPMN. Neuvedenie spomínaných predpokladov podľa názoru súdu neovplyvňuje spotrebiteľa pri jeho rozhodovaní, či pristúpi na zmluvné podmienky určené dodávateľom. O to výraznejšie je to aj v tomto prípade, keď žalobkyňa pri svojom vypočítaní potvrdila, že ju nezaujímal ani údaj o výške RPMN, keďže nevedela čo tento údaj znamená. Iná situácia je pri administratívnom poplatku, pri ktorom žalovaný závažným spôsobom porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľky tak, ako to ustálil súd v predchádzajúcom spore. Stanoviť vysoký administratívny poplatok bez toho, aby bolo jasne určené za čo ho má spotrebiteľ platiť a jeho výšku odvíjať od výšky úveru, čo s administratívnym poplatkom nemá nič spoločné, ale je typické pre úrok, súd vyhodnotil ako významný zásah do spotrebiteľských práv žalobkyne. Úrok je totiž pre priemerného spotrebiteľa najvýznamnejším faktorom, na ktorý pri uzatvorení zmluvy o úvere prihliada, pričom súd nepochybuje o tom, že snahou žalovaného bolo vyvolať zdanie výhodnosti poskytovaného úveru za primeranú úrokovú sadzbu uvedenú v zmluve a tým získať čo najviac klientov. Súd pri rozhodovaní zohľadnil aj to, že žalobkyňa daný úver riadne splatila, ale na druhej strane aj to, že žalovaný jej sumu, ktorú zaplatila nad istinu úveru t.j. 322 Eur na základe súdneho rozhodnutia aj vrátil. Súd bral do úvahy aj určitú

lahkomyselnosť správania sa žalobkyne, pokiaľ brala množstvo úverov, keďže len od žalovaného išlo o 14 úverových zmlúv a zohľadnil aj tú skutočnosť, že podala 9 žalôb o primerané finančné zadostučinenie. Tak ako to uviedol aj Krajský súd v Prešove v citovanom rozhodnutí daný inštitút však nemá slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu. Súd preto považoval za dôvodné vyhovieť žalobe len čiastočne a to vo výške administratívneho poplatku teda v rozsahu sumy 184,97 Eur a žalobu v prevyšujúcej časti z vyššie uvedených dôvodov zamietol. Uvedenú sumu totiž považuje vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za primeranú pre naplnenie funkcie satisfakcie pre spotrebiteľa a zároveň sankčnej funkcie pre žalovaného. K podobnému záveru dospel aj Krajský súd v Prešove v rozsudku 14Co/12/2018 z 17.7.2018.

25. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP. Obe strany boli totiž úspešné približne v rozsahu 1 uplatneného nároku a preto vzhľadom na pomer úspechu v spore im nárok na náhradu trov konania nevznikol.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.